Όσο ξεχνάμε τον εαυτό μας, τόσο μας θυμάται ο Θεός (Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Δεκεμβρίου, 2013

Όποιος
έχει θυσία και πίστη στον Θεό, δεν υπολογίζει τον εαυτό του. Ο
άνθρωπος, όταν δεν καλλιεργήση το πνεύμα της θυσίας, σκέφτεται μόνον τον
εαυτό του και θέλει όλοι να θυσιάζωνται γι' αυτόν. Αλλά όποιος
σκέφτεται μόνο τον εαυτό του, αυτός απομονώνεται και από τους ανθρώπους,
απομονώνεται και από τον Θεό - διπλή απομόνωση-, οπότε δεν δέχεται την
Θεία Χάρη. Αυτός είναι άχρηστος άνθρωπος. Και να δήτε, αυτόν που
σκέφτεται συνέχεια τον εαυτό του, τις δυσκολίες του κ.λπ., και
ανθρωπίνως κανείς δεν θα του συμπαρασταθή σε μια ανάγκη. Καλά, θεϊκή
συμπαράσταση δεν θα έχη, αλλά δε θα έχη και ανθρώπινη. Μετά θα προσπαθή
από εδώ-από εκεί να βοηθηθή. Θα βασανίζεται δηλαδή, για να βοηθηθή από
ανθρώπους, αλλά βοήθεια δεν θα βρίσκη. Αντίθετα, όποιος δεν σκέφτεται
τον εαυτό του, αλλά σκέφτεται συνέχεια τους άλλους, με την καλή έννοια,
αυτόν τον σκέφτεται συνέχεια ο Θεός, και μετά τον σκέφτονται και οι
άλλοι. Όσο ξεχνάει τον εαυτό του, τόσο τον θυμάται ο Θεός. Να, μια ψυχή
φιλότιμη μέσα σε ένα Κοινόβιο θυσιάζεται, δίνεται κ.λπ. Αυτό, νομίζετε,
δεν έχει πέσει στην αντίληψη των άλλων; Μπορεί να μην την σκεφθούν οι
άλλοι αυτήν την ψυχή που δίνεται ολόκληρη και δεν σκέφτεται τον εαυτό
της; Μπορεί να μην την σκεφθή ο Θεός; Μεγάλη υπόθεση! Εδώ βλέπει κανείς
την ευλογία του Θεού, πώς εργάζεται ο Θεός.

Στις
δυσκολίες δίνει εξετάσεις ο άνθρωπος. Εκεί φαίνεται αν έχη πραγματική
αγάπη, θυσία. Και όταν λέμε ότι ένας έχει θυσία, εννοούμε ότι την ώρα
του κινδύνου δεν υπολογίζει τον εαυτό του και σκέφτεται τους άλλους.
Βλέπεις, και η παροιμία λέει «ο καλός φίλος στην ανάγκη φαίνεται». Θεός
φυλάξοι, αν λ.χ. τώρα έπεφταν βόμβες, θα φαινόταν ποιος σκέφτεται τον
άλλον και ποιος σκέφτεται τον εαυτό του. Όποιος όμως έχει μάθει να
σκέφτεται μόνο τον εαυτό του, σε μια δυσκολία πάλι τον εαυτό του θα
σκέφτεται, και ο Θεός δεν θα τον σκέφτεται αυτόν τον άνθρωπο. Όταν από
τώρα δεν σκέφτεται κανείς τον εαυτό του αλλά σκέφτεται τους άλλους, και
στον κίνδυνο τους άλλους θα σκεφθή. Τότε ξεκαθαρίζουν ποιοί έχουν
πραγματικά θυσία και ποιοι είναι φίλαυτοι.

Αν δεν αρχίση κανείς να κάνη από τώρα καμιά θυσία, να θυσιάση καμιά επιθυμία, έναν εγωισμό, πως θα φθάση να θυσιάση την ζωή του σε μια δύσκολη στιγμή; Αν τώρα σκέφτεται τον κόπο και κοιτάη να μην κοπιάση λίγο παραπάνω από έναν άλλο σε μια δουλειά, πώς θα φθάση στην κατάσταση να τρέχη να σκοτωθή αυτός, για να μη σκοτωθή ο άλλος; Αν τώρα για μικρά πράγματα σκέφτεται τον εαυτό του, τότε που θα κινδυνεύη η ζωή του, πως θα σκεφθή τον άλλον; Τότε θα είναι πιο δύσκολα. Αν έρθουν δύσκολα χρόνια και έχη λ.χ. ο διπλανός του πυρετό και τον δη να πέση στον δρόμο, θα τον αφήση και θα φύγη. Θα πη: «Να πάω να ξαπλώσω, μην πέσω κι εγώ».

Στον πόλεμο παλεύει η ζωή η δική σου με την ζωή του άλλου. Λεβεντιά είναι να τρέχη ο ένας να γλυτώση τον άλλον. Όταν δεν υπάρχη θυσία, ο καθένας πάει να γλυτώση τον εαυτό του. Και είναι παρατηρημένο. Όποιος πάει στον πόλεμο να ξεφύγη, τον βρίσκει εκεί η οβίδα. Πάει δήθεν να γλυτώση και σπάζει τα μούτρα του. Γι' αυτό να μην κοιτάζη κανείς να ξεφύγη, και ιδίως όταν αυτό είναι εις βάρος των άλλων. Θυμάμαι ένα περιστατικό από τον Αλβανικό πόλεμο. Ένας στρατιώτης είχε μια πλάκα, για να προστατεύη το κεφάλι του. Εν τω μεταξύ χρειάσθηκε να πάη λίγο πιο πέρα και την ακούμπησε κάτω. Πάει αμέσως ο διπλανός του και τον παίρνει. Σου λέει: «Ευκαιρία είναι, θα την πάρω εγώ τώρα». Την ίδια στιγμή, τακ, πετάει ο όλμος επάνω του, τον διέλυσε. Αυτός έβλεπε τα πυρά που έπεφταν και πήρε την πλάκα, για να γλυτώση. Δεν υπολόγισε τον άλλον που θα γύριζε πάλι. Σκέφθηκε μόνον τον εαυτόν του και δικαιολόγησε κάπως και την πράξη του. «Αφού πήγε λίγο πιο πέρα ο άλλος, μπορώ να την πάρω την πλάκα». Ναι, έφυγε, αλλά η πλάκα ήταν δική του.
Ένας άλλος, όσο συνεχιζόταν ο πόλεμος, προσπαθούσε να γλυτώση. Κανέναν δεν υπολόγιζε. Οι άλλοι βοηθούσαν, αυτός καθόταν στο σπίτι του. Κοίταζε μέχρι την τελευταία ώρα που δυσκόλεψαν τα πράγματα να ξεφύγη. Αργότερα, όταν είχαν έρθει οι Άγγλοι, πήγε στο στρατόπεδο, παρουσιάσθηκε στον Ζέρβα και, επειδή είχε και αμερικάνικη υπηκοότητα, βρήκε ευκαιρία και έφυγε για την Αμερική. Μόλις όμως έφθασε εκεί, πέθανε! Η γυναίκα του η καημένη έλεγε: «Πήγε να ξεφύγη από τον Θεό!». Αυτός πέθανε, ενώ άλλοι που πήγαν και στον πόλεμο έζησαν.

(Από το βιβλίο «Πνευματική αφύπνιση», ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΛΟΓΟΙ Β΄, ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ», ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ)

(Πηγή ηλ. κειμένου: agioritikesmnimes.blogspot.gr)